

Sygn. akt I C 391/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Dorota Zientara

Protokolant: stażysta Joanna Semkiw

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2015 r. w Elblągu

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., (...) Spółce Akcyjnej w L., (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki K. K. (1) na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 3.951,32 zł /trzy tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści dwa grosze/ tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. zasądza od powódki K. K. (1) na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 3.617 zł /trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od powódki K. K. (1) na rzecz pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 4.730,28 zł /cztery tysiące siedemset trzydzieści złotych dwadzieścia osiem groszy/ tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt 391/14

UZASADNIENIE

Powódka K. K. (1) w pozwie przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S., (...) Spółce Akcyjnej w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. domagała się zwolnienia od egzekucji ruchomości w postaci rozrzutnika obornika marki U. typ (...) oraz prasy zwijającej marki U. typ (...), do których wierzyciele skierowali egzekucje w postępowaniach prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S. pod sygnaturą Km (...) (obecnie Km (...)) i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie – M. G. pod sygn. Km(...)

Powódka podniosła, że obie ruchomości w dacie zajęcia nie stanowiły własności dłużnika, ponieważ w dniu 14 kwietnia 2014 r. zostały zbyte na jej rzecz. Przedłożyła na potwierdzenie tej okoliczności dwie faktury wystawione przez dłużnika w dniu 14 kwietnia 2014 r. - nr (...) i (...).

W toku postępowania doprecyzowała żądanie, domagając się zwolnienia od egzekucji rozrzutnika obornika marki U. typ (...)nr fabryczny (...) oraz prasy zwijającej marki U. typ Z – (...)o nr fabrycznym (...), a następnie zamiast tej ostatniej, prasy zwijającej marki U. typ Z – (...) o nr fabrycznym (...). Uzasadniając modyfikację roszczenia wskazała,

że pierwsza ze wskazanych pras została zbyta w toku egzekucji w dniu 19 listopada 2014 r., jedynie przez pomyłkę została objęta żądaniem pozwu.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna w L. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew w pierwszej kolejności wskazała, że powódka uchybiła miesięcznemu terminowi do wniesienia powództwa, określonego w art. 841 § 3 kpc. Podkreślono, że powódka pozostaje w nieformalnym związku z dłużnikiem M. W., prowadziła własną działalność gospodarczą w tym samym miejscu, gdzie działalność prowadził dłużnik. W trakcie egzekucji kilkakrotnie telefonicznie kontaktowała się z pozwaną spółką, powoływała się na bliskie relacje z dłużnikiem, z rozmowy wynikało, że ma pełną wiedzę co do toczącej się egzekucji i stanu majątkowego dłużnika. Do pozwu dołączyła zawiadomienie o wszczęciu egzekucji oraz protokół zajęcia ruchomości; okoliczności te wskazują na fakt, że o zajęciu dowiedziała się sama lub od dłużnika już w dniu 4 września 2014 r.

Pozwana podniosła nadto, że w fakturach dokumentujących zbycie ruchomości objętych pozwem, strony transakcji nie wskazały numerów fabrycznych maszyn, a zatem przedmiotem umów były rzeczy oznaczone jedynie co do gatunku. Dla skutecznego przeniesienia własności w myśl art. 155 § 2 kc konieczne było zatem także przeniesienie posiadania. Komornik zajął ruchomości znajdujące się na placu należącym do M. W.. Stanowiły one własność dłużnika, ponieważ nie przeniósł on posiadania tych rzeczy na powódkę. Powódka nie będąc właścicielką ruchomości, nie jest legitymowana do wystąpienia z powództwem z art. 841 kpc.

Dodatkowo pozwana zarzuciła transakcjom powódki i dłużnika pozorność, a gdyby zarzut ten się nie potwierdził, nieważność z uwagi na normę art. 58 § 1 kc. Swoje stanowisko w tym zakresie argumentowała tym, że faktury złożone przez powódkę nie są opatrzone datą, a zatem winny być opłacone w dniu transakcji, tymczasem powódka opłaciła jedną z nich w dniu 21 maja 2014 r., drugą zaś dopiero w dniu 25 września 2014 r. Faktury te są numerowane inaczej niż pozostałe faktury wystawiane przez dłużnika, obydwie ujęte są rejestrze faktur dłużnika pod datą 30 kwietnia 2014 r. pomimo, że wystawiono je 14 kwietnia 2014 r. W dacie zajęcia dłużnik oświadczył, że wszystkie objęte czynnością maszyny należą do niego. Gdyby rzeczywiście zbył je powódce, to niemożliwym jest, by zapomniał o tym fakcie w momencie dokonywania zajęcia przez organ egzekucyjny.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Powołując się na te same argumenty, jakie podniosła w odpowiedzi na pozew (...) S. A. wskazała, że żądanie powódki jest spóźnione, nadto nie jest ona właścicielką ruchomości wskazanych w pozwie, ponieważ nie doszło do przeniesienia posiadania. Zarzuciła także pozorność względnie nieważność czynności działaniowych przez powódkę i dłużnika.

W toku postępowania pozwane spółki dodatkowo wniosły o uznanie tych czynności za bezskuteczne na podstawie art. 527 kpc.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. wniosła o oddalenie powództwa, bądź umorzenie postępowania na podstawie art. 355 § 1 kpc i zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska wskazała, że powódka wezwała ją pismem z dnia 12 listopada 2014 r. do zwolnienia od egzekucji prasy belującej marki U. typ (...) oraz rozrzutnika obornika marki U. typ (...). Niezwłocznie po wezwaniu pozwana wystąpiła z wnioskiem o zwolnienie od egzekucji maszyn rolniczych wymienionych w wezwaniu. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie M. G. uwzględnił ten wniosek i umorzył postępowanie w odniesieniu do tych ruchomości. Ponadto wskazała, że powódka prowadziła działalność gospodarczą pod tym samym adresem co dłużnik, a ruchomości co do których powódka twierdzi, że jest ich właścicielką, zajęte zostały tego samego dnia na posesji dłużnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka K. K. (1) pozostawała z nieformalnym związkiem z dłużnikiem M. W. do czerwca 2014 r. Z ich związku urodziło się jedno dziecko. Konkubenci zamieszkiwali w S. przy ul. (...), na terenie nieruchomości należącej do M. W.. Na tej

samej posesji dłużnik prowadził działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...). Przedmiotem tej działalności był obrót maszynami i urządzeniami rolniczymi oraz dodatkowym wyposażeniem.

/dowód: wydruk z (...) k. 167, zeznania powódki k. 562 v – 564, nagranie rozprawy k. 565/

Od kilku lat M. W. borykał się z problemem alkoholowym. W 2014 r. problem nasilił się. Dłużnik w coraz mniejszym stopniu zajmował się prowadzeniem firmy, niesystematycznie regulował należności za dostarczone maszyny.

/dowód: zeznania powódki k. 562 v – 564, nagranie rozprawy k. 565, zeznania świadków K. K. k. 384v – 385, D. N. k. 385 – 386, nagranie przebiegu rozprawy k. 388/

W lutym 2014 r. powódka postanowiła uruchomić własną działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...). Siedziba firmy zlokalizowała została pod tym samym adresem, pod którym funkcjonowała firma (...). Przedmiotem działalności powódki był również obrót maszynami i urządzeniami rolniczymi oraz dodatkowym wyposażeniem.

/dowód: wydruk z (...) k. 177 - 178/

W dniu 14 kwietnia 2014 r. dłużnik M. W. wystawił na rzecz powódki dwie faktury – (...) na kwotę 48.511,20 zł i (...) na kwotę 43.726,50 zł, obejmujące sprzedaż prasy zwijającej marki U. typ Z – (...) oraz rozrzutnika obornika marki U. typ (...). W fakturach nie wskazano terminu płatności. Ruchomości nie zostały wydane, pozostały na placu, gdzie stały inne maszyny rolnicze, zarówno powódki jak i M. W.. Nie doszło także do przekazania dokumentacji maszyn. W rejestrze zakupów powódki i rejestrze sprzedaży dłużnika faktury zostały zaewidencjonowane w dniu 30 kwietnia 2014 r.

/dowód: faktury k. 346, 347, rejestr zakupów k. 51, rejestr sprzedaży k. 52, 53, zeznania świadka D. N. k. 385 – 386, oświadczenie powódki k. 303/

Fakturę nr (...) powódka opłaciła w dniu 21 maja 2014 r. przelewem z rachunku firmowego na rachunek dłużnika.

/dowód: wydruk z rachunku k. 46/

W połowie czerwca 2014 r. w S. odbywały się Żuławskie Targi Rolne. W targach tych uczestniczył także M. W.. Jego stoisko prowadziła powódka, dłużnik nie był w stanie się nim zajmować z uwagi na nadużywanie alkoholu. Po zakończeniu targów doszło do konfliktu pomiędzy powódką i dłużnikiem. Powódka podjęła decyzję o wyprowadzeniu się od M. W. wraz z dzieckiem.

/dowód: zeznania świadka D. N. k. 385 – 386, nagranie przebiegu rozprawy k. 388, zeznania powódki k. k. 562 v – 564, nagranie rozprawy k. 565/

W dniu 9 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie X GNc (...) wydał nakaz zapłaty zobowiązując M. W. do zapłaty na rzecz pozwanej (...) sp. z o. o. w K. kwoty 276.175,48 z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2014 r. i kosztami procesu.

/dowód: odpis nakazu w aktach (...)/

W dniu 3 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie VII GNc (...) wydał nakaz zapłaty, zobowiązując M. W. do zapłaty na rzecz pozwanej (...) sp. z o. o. w S. kwoty 411.988,53 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 208.023,75 zł od dnia 13 kwietnia 2014 r. i od kwoty 203.964,78 zł od dnia 1 kwietnia 2014 r. oraz kosztami procesu.

/dowód: odpis nakazu w aktach (...)/

W dniu 8 września 2014 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w sprawie VII GNc (...) wydał nakaz zapłaty zobowiązując M. W. do zapłaty na rzecz pozwanej (...) sp. z o. o. w S. kwoty 384.239,70 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 239.112

zł od dnia 30 kwietnia 2014 r., od kwoty 45.940,50 zł od dnia 8 kwietnia 2014 r., od kwoty 52.084,35 zł od dnia 13 kwietnia 2014 r. i od kwoty 47.102,85 zł od dnia 31 maja 2014 r. oraz kosztami procesu.

/dowód: odpis nakazu w aktach Km (...)/

W dniu 31 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Lublinie w sprawie IX GNc (...) wydał nakaz zapłaty zobowiązując M. W. do zapłaty na rzecz pozwanej (...) S. A. w kwoty 357.050,97 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu.

/dowód: akta (...)/

W dniu 4 września 2014 r. na podstawie nakazu zapłaty wydanego w sprawie VII GNc(...) z wniosku (...) sp. z o. o. w S. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S. wszczął przeciwko M. W. postępowanie zabezpieczające. W dniu 4 września 2014 r. zajął m. in. dwie prasy belujące marki U. typ (...) o nr fabrycznych (...) i (...) oraz rozrzutnik obornika U. o nr (...). Zajęte ruchomości, na których umieszczono kartki z pieczęcią komornika, pozostawiono we władaniu i pod dozorem dłużnika. Dłużnik złożył komornikowi oświadczenie, że jest w właścicielem wszystkich zajętych ruchomości.

W dniu 15 września 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S. dokonał zajęcia kolejnych ruchomości dłużnika. W dniu 17 października 2014 r. komornicy P. S. i M. G. w asyście funkcjonariuszy Policji odebrali dłużnikowi ruchomości, w tym dwa rozrzutniki obornika marki U. i dwie prasy belujące tej samej marki.

/dowód: protokoły zajęcia w aktach Km (...) i Km (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S./

W dniu 25 września 2014 r. powódka przelała na rachunek dłużnika kwotę 48.511,20 zł tytułem zapłaty za fakturę nr (...).

/dowód: wydruk z rachunku k. 45/

Pismem z dnia 22 października 2014 r. powódka wezwała pozwaną (...) sp. z o. o. w S., by zwolniła od egzekucji prasę belującą marki U. typ Z- (...) i rozrzutnik obornika marki U. typ (...) Analogicznej treści pisma, z tym że datowane na 12 listopada 2014 r. wystosowała do (...) S. A. w (...) sp. z o. o. w K..

W dniu 19 listopada 2014 r. doszło do zbycia w drodze licytacji prasy belującej marki U. typ (...), rok prod. 2014 nr fabryczny (...).

/dowód: protokół sprzedaży w aktach Km (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S./

W sprawie Km (...) postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie M. G. na wniosek wierzyciela umorzył postępowanie egzekucyjne z zajętych ruchomości w postaci prasy belującej marki U. typ Z (...) oraz rozrzutnika obornika marki U. typ (...), będących w chwili zajęcia we władaniu dłużnika. Postanowienie to jest prawomocne.

/dowód: odpis orzeczenia k. 152/

Przeciwko dłużnikowi M. W. toczy się postępowanie karne. Aktem oskarżenia zarzucono jemu popełnienie czynów z art. 300 § 2 kk.

/bezsporne/

W dniu 19 stycznia 2015 r. dłużnik M. W. złożył powódce oświadczenie, że rozrzutnik obornika marki U. typ (...) nr fabryczny (...) oraz prasa belująca marki U. typ (...) o nr fabrycznym (...), są jej własnością.

/dowód: oświadczenie k. 295/

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 841 § 1 i 3 kpc osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa, chyba że inny termin jest przewidziany w przepisach odrębnych.

Powództwo o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji stanowi środek merytorycznej obrony osoby trzeciej, której prawa zostały przez egzekucję naruszone. Podstawa do wytoczenia powództwa występuje wówczas, gdy w toku zajęcia zostały naruszone prawa osoby trzeciej, np. dana rzecz jest własnością tej osoby, przy czym doszło do zajęcia takiego składnika majątkowego, z którego wierzyciel nie ma prawa zaspokoić swojej wierzytelności.

Powódka twierdziła, że jest właścicielką zajętych ruchomości. Zdaniem pozwanych do nabycia własności nie doszło, ponieważ wobec nieoznaczenia ruchomości co do tożsamości wystąpienie takiego skutku zależne było od wydania, czego strony transakcji nie dokonały. Dodatkowym argumentem była pozorność transakcji względnie jej nieważność z powodu dążenia kontrahentów do obejścia prawa. Podniesiono także zarzut dokonania czynności krzywdzącej wierzycieli a zatem wobec nich bezskutecznej.

W pierwszej kolejności zauważyć należy że powódka domagała się toku niniejszego postępowania zwolnienia od egzekucji rozrzutnika obornika marki U. typ (...), nr fabryczny (...) oraz prasy zwijającej marki U. typ(...) o nr fabrycznym (...). Pismem z dnia 19 lutego 2014 r. wskazała, że precyzuje roszczenie i zamiast prasy o nr (...) wnosi o zwolnienie takiej samej maszyny, ale o nr (...).

W ocenie Sądu, wskazana modyfikacja roszczenia była wynikiem jedynie tego, że w dniu 19 listopada 2014 r., a zatem już po złożeniu pozwu, komornik sprzedał w drodze licytacji prasę o nr (...). W toku procesu powódka sama przyznała, że obie prasy były takie same. Numer maszyny niesprzedanej powódka wskazała zatem jedynie dlatego, że w wypadku powództwa ekscydencyjnego zbycie zajętego przedmiotu powoduje bezprzedmiotowość roszczenia, a w konsekwencji oddalenie powództwa.

Za słuszny uznać należy argument pozwanych, wedle którego do przejścia prawa własności między dłużnikiem i powódką nie doszło.

Zgodnie z art. 155 kc, umowa sprzedaży, zamiany, darowizny, przekazania nieruchomości lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia własności rzeczy co do tożsamości oznaczonej przenosi własność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli przedmiotem umowy zobowiązującej do przeniesienia własności są rzeczy oznaczone tylko co do gatunku, do przeniesienia własności potrzebne jest przeniesienie posiadania rzeczy.

W warunkach niniejszej sprawy ruchomości będące przedmiotem transakcji wskazywanych przez powódkę należało uznać za rzeczy oznaczone tylko co do gatunku. Każda z maszyn posiadała indywidualny numer. Gdyby numery takie zostały wskazane w fakturach, to przedmiotem transakcji byłyby rzeczy oznaczone co do tożsamości. Wobec braku tych oznaczeń, dla wywołania skutku w postaci przeniesienia własności konieczne było wydanie ruchomości. Do wydania nie doszło. Nie doszło także do wydania dokumentacji maszyn, która znajdowała się w biurze dłużnika cały czas w tym samym miejscu. Jak twierdzi powódka, dla stron transakcji było jasne, które maszyny zostały przez nią nabyte w związku z tym wydanie nie było konieczne. Stanowisko powódki jest błędne.

O tym jak istotne dla skutków transakcji było oznaczenie indywidualizujące maszyny, względnie ich wydanie, świadczy choćby – jak twierdzi powódka – jej omyłka w oznaczeniu przedmiotu roszczenia.

Zauważyć w tym miejscu nadto należy, że w trakcie czynności zajęcia ruchomości dłużnik stwierdził, że wszystkie maszyny stanowią jego własność, natomiast w pisemnym oświadczeniu złożonym powódce w dniu 19 stycznia 2015 r. podał, że rozrzutnik obornika marki U. typ N (...), nr fabryczny (...) oraz prasa belująca marki U. typ Z – (...) o nr fabrycznym (...) są jej własnością.

W ocenie Sądu oświadczenie tej treści jest niewiarygodne. Powódka twierdzi, że pozostaje z dłużnikiem w ostrym konflikcie, że dłużnik jej nie tylko groził, ale popełniał także na jej szkodę przestępstwa. Jeśli faktycznie tak wyglądają relacje między nimi, to niemożliwym jest, by na jej prośbę złożył jakiekolwiek oświadczenie mające jej pomóc, a przy tym pogorszyć jego sytuację przez ograniczenie możliwości zaspokojenia wierzycieli. Niewiarygodne jest również i to, że po 8 miesiącach od transakcji, nadużywając w tym czasie alkoholu, dłużnik pamiętał numery fabryczne maszyn. W przypadku rozrzutnika obornika numer wskazany przez dłużnika nie odpowiada wskazanemu w pozwie.

Skoro do wydania ruchomości nie doszło, to brak jest podstaw do twierdzenia, że powódka jest ich właścicielką.

Gdyby nie doszło do ustalenia, że umowy zawarte między powódką i dłużnikiem nie doprowadziły do przeniesienia własności ruchomości, to słuszny okazałby się także kolejny zarzut pozwanych, a mianowicie, że były to czynności krzywdzące wierzycieli.

Uprawniony, zgodnie z art. 531 § 1 kc może dochodzić ochrony pauliańskiej przez wytoczenie powództwa przeciwko osobie, która uzyskała korzyść wskutek czynności dokonanej przez dłużnika albo przez podniesienie zarzutu procesowego w toczącej się przeciwko niemu sprawie wytoczonej przez osobę trzecią, na przykład w procesie przeciwegzekucyjnym (P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, s. 951; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 384; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2009, s. 35).

Instytucja tzw. skargi pauliańskiej uregulowana została w przepisach art. 527 i następujących kodeksu cywilnego. Wedle zawartej tam regulacji przesłankami uzasadniającymi taką skargę są:

- podjęcie przez dłużnika czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli,
- uzyskanie przez osobę trzecią korzyści majątkowej w konsekwencji dokonania tej czynności,
- działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,
- wiedza (lub możliwość jej uzyskania przy zachowaniu należytej staranności) po stronie osoby trzeciej co do działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Ustawodawca przyjął, że czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Ciężar dowodu tych przesłanek spoczywa, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., na wierzycielu. Jednakże w pewnych sytuacjach ustawa ułatwia uprawnionemu ich wykazanie. Jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskała osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, stosownie do art. 527 § 3 k.c., że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Podobne domniemanie przewidział ustawodawca w § 4 tego samego artykułu w odniesieniu do przedsiębiorcy pozostającego z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych.

Niespornym w okolicznościach przedmiotowej sprawy jest to, że dłużnik i powódka pozostawali przez wiele lat w konkubinacie, a od lutego 2014 r. także w stałych stosunkach gospodarczych. Pozwane spółki zwolnione były zatem z wykazywania okoliczności posiadania przez powódkę wiedzy odnośnie działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela – gdyż korzystały z domniemanie prawnego, ustanowionego w art. 527 § 3 i 4 k.c. Domniemanie to nie zostało skutecznie wzruszone.

Powódka wprawdzie konsekwentnie twierdziła, że konkubinac z dłużnikiem od pewnego czasu nie funkcjonował dobrze z powodu nadużywania przez niego alkoholu i że nie miała świadomości problemów finansowych, z jakimi się borykał oraz istnienia obciążających go zobowiązań. Zeznania tej treści nie są jednak wiarygodne.

Nie jest możliwe by powódka mieszkając z dłużnikiem w tym samym domu, wychowując z nim wspólne dziecko i będąc do lutego 2014 r. na jego utrzymaniu, nie była zorientowana co do jego sytuacji finansowej i kondycji prowadzonej przez niego firmy. Sama przyznała, że dłużnik od dłuższego czasu nadużywał alkoholu przez co zaniedbywał firmę.

W toku niniejszego postępowania nie ustalono precyzyjnie dat powstania zobowiązań dochodzonych w ramach wskazanych wyżej postępowań egzekucyjnych. Z zeznań świadków W. R. (k. 551) i G. U. (k. 386) wynika jednak, że od pewnego momentu zaczęło narastać zadłużenie M. W., przestał płacić na początku 2014 r. Również okresy odsetkowe wskazane w przywołanych tytułach wskazują, że zadłużenie musiało powstać w początkach 2014 r. Na marginesie jedynie wskazać należy, że jak wynika z postanowień w przedmiocie planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji (np.: postanowienie z dnia 7 stycznia 2015 r. w aktach Km (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Iławie P. S.), M. W. ma znacznie więcej długów, niż wskazane w toku niniejszego postępowania.

W ocenie Sądu, rzeczywistą przyczyną założenia przez powódkę własnej działalności gospodarczej, były narastające problemy finansowe M. W.. Brak jest bowiem innego wytłumaczenia podjęcia działalności o tym samym profilu, pod tym samym adresem i w zasadzie pod taką samą firmą. Co istotne powódka nie funkcjonowała samodzielnie na rynku. Jak sama przyznała nabywała maszyny do konkubenta, by sprzedawać je odbiorcy końcowemu. M. W. miał rezygnować z części marży, dzięki czemu miała ona osiągać przychód. Działania takie podejmowane w rozpadającym się związku konkubenckim budzą uzasadnione wątpliwości co do rzeczywistych intencji.

Podkreślić należy nadto, że powódka musiała mieć dostęp do dokumentacji finansowej dłużnika, skoro już z pozwem przedłożyła jego rejestr sprzedaży. Nieskrępowany wgląd do tej dokumentacji pozwalał jej na ocenę kondycji finansowej firmy dłużnika.

O tym, że kontrahenci działali z zamiarem uchronienia majątku dłużnika przed egzekucją świadczy również fakt niewskazania w fakturach terminów płatności. Co więcej faktury te były nietypowe, odmiennie niż w innych wypadkach spisane zostały ręcznie i opatrzone innym oznaczeniem. W ewidencji sprzedaży dłużnika i zakupów powódki zarejestrowane zostały dopiero 30 kwietnia 2014 r., a zatem po fakturach wystawionych po dniu 14 kwietnia 2014 r. Powódka nie wskazała przyczyn takiego stanu rzeczy.

Mając na uwadze wszelkie wskazywane powyżej okoliczności, gdyby nie stwierdzono braku skutku w postaci przeniesienia własności, to należałoby uznać za bezskuteczne wobec wierzycieli czynności w postaci umów kupna sprzedaży zawartych w dniu 14 kwietnia 2014 r. przez dłużnika i powódkę.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala na stwierdzenie, że powództwo jest spóźnione w myśl art. 841 § 3 kpc. Wprawdzie świadek J. N. zeznał (k. 302), że powódka dzwoniła we wrześniu, tuż po zajęciu, do dyrektora finansowego spółki (...), prosząc o odstąpienie od czynności egzekucyjnych i deklarując spłatę zobowiązań dłużnika. G. U. potwierdził, że rozmowa taka faktycznie miała miejsce, ale na przełomie września i października 2014 r. (k. 386 – 386 v). Świadek W. R. twierdził natomiast, że rozmawiał z powódką „w październiku 2014 roku albo 20 października” (k.551). Powódka wiedziała wówczas o zajęciu, chciała ustalić wysokość zobowiązań. Z kolei świadek D. N. twierdził, że osobiście zawiadomił powódkę o zabraniu maszyn przez komornika, dopiero wówczas powódka dowiedziała się o czynnościach egzekucyjnych, w tym o zajęciu.

Jak wynika z poczynionych wyżej ustaleń, do odebrania maszyn doszło w dniu 17 października 2014 r., pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu 17 listopada 2014 r. w tych warunkach brak jest dostatecznie przekonujących dowodów, że powódka uchybiła terminowi z art. 841 § 3 kpc, choć wątpliwości budzi, że D. N., będący w dobrych relacjach z powódką, zawiadomił ją dopiero o odebraniu maszyn przez komornika, nie informując wcześniej o ich zajęciu.

Okolicznością niesporną jest, że w sprawie Km(...)postanowieniem z dnia 26 listopada 2014 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Iławie M. G. na wniosek wierzyciela (...) sp. z o. o. w K. umorzył postępowanie egzekucyjne z zajętych ruchomości w postaci prasy belującej marki U. typ(...) oraz rozrzutnika obornika marki U. typ (...), będących w

chwili zajęcia we władaniu dłużnika. Postanowienie to jest prawomocne. Powódka nie cofnęła powództwa w stosunku do pozwanej. W ocenie Sądu, w tych warunkach również w stosunku do tej spółki istniały podstawy do oddalenia powództwa.

Zauważyć w tym miejscu należy, że pozew został wprawdzie złożony w dniu 17 listopada 2014 r., a zatem przed umorzeniem postępowania przez komornika. Co istotne jednak odpis pozwu został doręczony pozwanej w dniu 9 lutego 2015 r. Powódka miała zatem dostatecznie dużo czasu, aby cofnąć pozew przeciwko tej spółce, unikając tym samym poniesienia przez nią kosztów procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika.

Zgodzić należy się z pozwaną spółką (...), że na żądanie zwolnienia od egzekucji zareagowała we właściwym czasie, skoro wezwanie w tej materii otrzymała w dniu 17 listopada 2014 r. (k. 210, 211), a wniosek do komornika złożyła w dniu 26 listopada 2014 r. (data wpływu, pismo z dnia 24 listopada 2014 r.).

Porównując daty doręczenia odpisu pozwu i złożenia wniosku o umorzenie egzekucji stwierdzić należy, że pozwana spełniła żądanie powódki jeszcze przed zawiśnięciem sporu. Niemożliwe było natomiast spełnienie żądania powódki przed złożeniem pozwu, skoro 17 listopada 2014 r. pozwanej doręczono wezwanie, tego samego dnia natomiast powódka złożyła pozew. W konsekwencji, to powódka obowiązana jest zwrócić pozwanej koszty niniejszego procesu.

O kosztach procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. art. 99 kpc i § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 490). Na przedmiotowe koszty składały się w wypadku każdej z pozwanych wynagrodzenie pełnomocnika procesowego wraz z opłatą skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – 3.617 zł, a dodatkowo w wypadku (...) S. A. w kwota 1.113,28 zł z tytułu kosztów dojazdu natomiast w wypadku (...) sp. z o. o. w kwota 334,32 zł z tytułu kosztów dojazdu.